

1

І знов... – блаженна тиша нив
і в неосяжнім полі-морі
вітрів розпещених приплив
на беріг вечора...
...і зорі.

Вся синьоока, темна ніч,
– як молодість твоя ваблива...
... тепло вечірніх наших стріч
і слів ласкавих, слів щасливих.

2

Трюмо... Парфум пахтіння ніжне...
І оксамит старий... старе саше...
І слів і рук ласкава, тепла збіжність,
– Щоб болю не торкнутися лише б.

Текли зповільна нам оці години,
як час, як води... Як усе життя!..
Як давнього ті темнії глибини,
останні вже. Навік. Без вороття...

3

І знов людей – вітрів нестримні – дикі орди
– тесальники землі – пани і торбарі
І погляд ваш... уст виріз такий гордий —
герб зорь, Стрілець над нами угорі...

Це б цілувати рук слабких і диких
останні пута... Пити уст гірких
і слів гірких, звичайних слів, великих
останньої отрути ясний гріх...

4

...І ніч прийде... і знову путь...
страшна, таємная, незнана...
А нам в цій тиші не зідхнуть,
ні випростатись нам, – кохана!

І біль такий. Останній біль!
– то ж чуть, як плине місяць, зорі...
Чекає бурь мовчання піль —
і стигнуть дні шкляні, прозорі...

5

В цю мертву тишу, в ніч німу
прийде, – постукає у двері
нахабний ворог... Де ж візьму?
І з ким піду?.. І де тепер ви?..

Це вам ні свят, а ні музик! —
серпи, ножі вам, діти горя!
І ваш слабкий, розпучний крик
десь, в тім незбагнутім просторі...

6

...І вже щербата і безсила пристрасть...
і серце, – моє серце на піску,
мов хижа риба... Блискавиці бистрі

із миті в мить...

І бурі у танку...

А ваших уст той гордий, скорбний виріз...

Долоні теплої пестлива глибина!

(Ці дні останні – неможливий вираз...)

І знову, біль – останній крик, – вже з дна!..